

Đồ nhi! Đừng thích ta

Câu chuyện về một cô nàng mắc chứng...sợ yêu!

"Vân Nhi muội muội, học về ghé qua phòng ta, có quà quê nhé!"

Vân Nhi tắt điện thoại, cho vào túi xách, hớn hở đi từ dãy nhà G ra phía nhà xe. Đoạn đường từ trường cô đến nhà lão Mập tuy ngắn nhưng cũng phải đợi đến 4 lần đèn đỏ. Nhìn dòng người cứ chầm chậm mà đi, Vân Nhi có cảm giác dòng chảy cuộc sống ở Huế cũng chậm rãi như dòng sông Hương vậy. Huế đẹp, một vẻ đẹp nên thơ và cổ kính. Con đường mùa thu xanh rợp bóng cây. Chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua thôi cũng khiến người ta cảm thấy Huế như một nàng thực nữ. Có ai đó từng nói rằng: Nếu bạn không biết hát, đến Huế sẽ biết hát. Nếu bạn không biết làm thơ, đến Huế sẽ biết làm thơ". "Nếu bạn chưa biết yêu, đến Huế sẽ biết yêu" – Vân Nhi khẽ mỉm cười khi cái ý nghĩ đó lóe lên trong đầu.

Nhìn thấy cửa phòng lão Mập đang mở, Vân Nhi ghé đầu vào:

- Lão Mập! Quà của lão nương đâu?

Lão Mập đang cày game, mắt không rời điện thoại, chỉ tay về phía cậu con trai đang ngơ ngác nhìn cô.

- Quà quê cho mày đấy!

Lão Mập chưa dứt câu thì nhận ngay quyển sách ném vào đầu. Vân Nhi bật cười khanh khách:

- Đáng đời!

- Đùa mày thôi. Giới thiệu với mày ông anh trai sinh sau đẻ muộn sẽ ở cùng phòng với tao – Anh Tuấn.

- Là sao? Không hiểu?

- À, em nhỏ tuổi hơn Công, nhưng nó phải gọi em một tiếng anh vì mẹ em là chị gái của mẹ nó ấy mà – Anh Tuấn giải thích.

- Ra là vậy. Em học năm nhất à? Trường nào?

- Em học Đại học sư phạm.

- Cùng trường với chị rồi. Khoa nào thế?

- Thủ khoa khoa Toán trường mày đấy! – Quang Công trả lời thay, vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

- Siêu thế!

- Thế chị học khoa nào?

- Khoa mà không thành lập được đội bóng nam do không đủ số lượng ấy?

- Khoa nào mà đặc biệt thế?

- Em sẽ sớm biết thôi.

- Dù gì cũng cùng trường, mọi sự sau này nhờ chị giúp đỡ nhé!

- Em nhờ nhầm người rồi. Chị nói cho em biết, Quang Công đệ đệ của em là một tài năng xuất chúng. Cậu ta có một tâm hồn ăn uống vô biên đến mức không kiểm soát được cân nặng nên được bạn bè ưu ái đặt cho biệt danh là lão Mập. Các hàng ăn uống trong thành phố này không có chỗ nào mà cậu ta không biết. Về khoản học hành, từ nhỏ, cậu ta đã là thần đồng toán học lẫn anh văn. Cậu ta nằm trong số 6 người có xếp hạng cao nhất được chọn đi bồi dưỡng ở Viện toán học Hà Nội mỗi năm đấy. Em cứ từ từ mà khai thác tài nguyên.

Lão Mập được khen, cố làm ra vẻ đạo mạo. Cậu bỏ chiếc điện thoại sang một bên, vớ lấy quyển sách, gật gù họa theo lời kể của Vân Nhi. Vân Nhi nhìn sang cậu, thầm tạ ơn chiếc kính cận giúp cậu vớt vát phần nào dung nhan, bởi nếu không có nó, trông cậu lúc này chẳng khác gì một tên lưu manh giả danh trí thức cả.

Vân Nhi gấp lại bài tiểu luận. Cô với tay lấy chiếc harmonica phía trên đầu giường, đưa lên môi. Thanh âm bài *Silent night* mượt mà vang lên trong màn đêm yên tĩnh. Cô chìm vào kí ức của hai năm trước. Ngày đó, lòng cô đầy nhiệt huyết, tham gia vào các hoạt động xã hội. Trong một đêm Giáng sinh giá rét, cô cùng các anh chị phát quà cho các em nhỏ ở trại trẻ mồ côi thì cô gặp anh – đệ tử của Đại chủng viện, cũng đến cùng các anh em tổ chức Giáng Sinh cho các em nhỏ. Sau lần gặp đầu tiên ấy, cô đã biết thế nào là thương, là nhớ, là mong chờ, là hạnh phúc. Nhưng có những tình yêu, cả đời này cũng không thể nói ra được. Cô chỉ có thể thăm lặng bước đi bên cạnh cuộc đời anh. Anh từng kể cho cô nghe câu chuyện về một người cha xứ, sáu mươi năm qua vẫn giữ một bông hồng khô ép trong Kinh thánh. Đó chính là bông hoa hồng của một người con gái từng hết lòng yêu ông. Cô hỏi anh: "Vị linh mục ấy, nếu không yêu cô gái, sao giữ mãi một bông hồng khô đến tận cuối đời? Nếu như yêu, tại sao vẫn khoắc áo dòng?" Anh trầm ngâm rồi khẽ bảo: "Chúa đã an bài mọi sự". Trước ngày anh đi xa, cô tặng anh một bông hồng màu xanh, chúc anh luôn sống trong an lành, thánh đức. Anh tặng cô chiếc kèn harmonica vẫn theo anh từ ngày nhỏ. Năm tháng dần trôi, anh chỉ còn là mảng một kí ức chôn sâu. Chẳng biết ngày sau, có còn bông hồng khô nào ép trong Kinh Thánh?

Tiếng vỗ tay cắt ngang dòng hồi tưởng của Vân Nhi. Lão Mập đưa Anh Tuấn sang phòng cô chơi. Anh Tuấn có vẻ rất hào hứng khi nhìn thấy cô thổi harmonica.

- Chị thổi hay thật đó. Chị dạy cho em với nha!

- Rảnh rỗi thì thổi cho đỡ chán thôi chứ chị đâu có qua trường lớp nào, dạy được ai chứ?

- Em nói thật mà. Chị nhận Anh Tuấn làm đệ tử nhé! Đồng ý nhé, sư phụ!

- Chị không có nhận đệ tử. Em có thời gian thì đi học thêm anh văn đi. Trung tâm tiếng anh gần trường đang chiêu sinh khóa mới đấy.

- Em biết rồi, em sẽ đăng kí lớp mà. Chị cho em mượn cây kèn của chị xem tí nhé!

- Xem thì được, nhưng cấm thổi?

- Sao thế ạ?

- Bởi vì...có lí do. Vậy thôi!.

Anh Tuấn về mặt ngu ra một lúc, rồi nhìn sang lão Mập. Lão Mập gật đầu dứt khoát, tỏ ý ta đây hiểu lâu lắm rồi!

Anh Tuấn cầm cây harmonica, ngắm nghía vẻ nâng niu. Vân Nhi nhìn cậu, lòng chợt xáo động, nhớ về lần đầu tiên cô nhận được cây kèn này, cũng vui thích và nâng niu như thế.

- Giá mà chị dạy em. Em thật sự rất thích loại nhạc cụ này đây chị Nhi ạ!

- Nếu em thật sự thấy thích, chị có thể giới thiệu với em thầy giáo tốt để em theo học.

- Em lại không thích học ở mấy trung tâm đó lắm. Ở đó đông người, có chút bất tiện, cảm thấy không thoải mái.

- Thế em thích học lớp chỉ có hai người à? Chị nói cho em biết, học mấy thứ này rất dễ nảy sinh tình cảm đấy, chị không dạy em đâu?

- Thật thế hả chị? Thú vị nhỉ? Như thế em càng phải quyết tâm học, để sau này... tán gái không phải khổ sở. Sư phụ Vân Nhi, xin hãy nhận của đồ nhi một lạy.

- Chị đây vẫn là không muốn nhận đệ tử.

- Quang Công, mày nói giúp tao một tiếng đi.

- Chuyện gì thì tao nói giúp được chứ chuyện này thì không.

- Sao lại thế?

- Vì Vân Nhi có nguyên tắc của mình, kiểu như: người thương của Vân Nhi từng đặt môi lên cây kèn này nên Vân Nhi không cho ai đặt môi lên đó nữa cả, trừ Vân Nhi. Nói thế mày hiểu chưa?

Vân Nhi trừng mắt nhìn lão Mập, lấy cái gối ném vào người cậu:

- Mày nói sẽ không bao giờ bán đứng bạn bè khi chưa được giá? Thằng mập thôi tha!

- Lần này là được giá, giá rất hời.

- Giá bao nhiêu mà hời hả?

- Một châu nước mía.

- Thằng khôn!

Anh Tuấn lắc đầu, chợt nghĩ đến một ngày Quang Công bán mình còn rẻ hơn một châu nước mía thì sao nhỉ? Mà còn có thứ gì rẻ hơn đây?

-Thôi, đi uống nước mía nào. Phòng này nóng thế mà mày cũng ở được. Đã nói chuyện trọ đi, nói bao nhiêu lần mà mày cũng không chịu. Đúng là tự hành xác mà.

- Phòng này đạt tiêu chuẩn ISO 2009, mùa đông mát, mùa hè ấm. Người như mày sao hiểu được.

- Gần 10 năm rồi, tao vẫn chưa bao giờ hiểu được mày. Rốt cuộc thì điều gì khiến tình bạn của tao với mày kéo dài lâu đến thế nhỉ?

- Là vì miếng ăn. Mày luôn bán đứng tao để lấy miếng ăn bất kể mọi giá.

- Có lẽ là vậy. Đối với tao mày là vô giá, tức là không có cái giá nào hết.

- Còn dám nói nữa hả? Đứng lại. Không được chạy.

Vân Nhi đuổi theo Quang Công. Quang Công thì cứ chạy giật lùi, cứ mỗi đoạn lại đưa tay làm trò hề khiêu khích Vân Nhi. Anh Tuấn nhìn hai người, có chút ngưỡng mộ. Không ngờ giữa nam và nữ lại có một tình bạn đơn thuần, trong sáng như thế, dù trải qua bao năm tháng, vẫn bền bỉ, sắt son.

Vân Nhi đi vòng qua sân sau nhà thờ. Cứ mỗi lần có tâm sự, lão Mập lại ra đây ngồi, nhắn tin gọi cô ra.

- Lại có chuyện gì sao?

- Tuấn muốn theo đuổi mày.

- Hà?

- Vì một câu nói của mày.

- Câu nói gì?

- "Học mấy thứ này rất dễ nảy sinh tình cảm."

- Thế nên mày râu rĩ ở đây. Đừng nói mày cũng thích tao nhé?

- Đừng có mơ hão mà hao mớ. Chỉ là nhìn thấy nó quyết tâm theo đuổi tình yêu, tao cũng muốn tỏ tình, nhưng sợ thất bại. Sợ phải trả giá bằng cái tình bạn gần 10 năm, cũng sợ cái kiềng ba chân của tội mình sẽ không còn vững. Cùng với hai đứa mày, làm một bộ ba táo quân phiên bản mới suốt bao năm qua thật vui, tao chỉ sợ nói ra rồi, bọn mình sẽ không còn được như thế.

- Mày...thích Xuka? Từ khi nào?

-Tao cũng không biết tao bắt đầu thích nó từ khi nào, nhưng cũng từ lâu lắm, tao nghĩ về nó nhiều hơn, nỗi nhớ về nó đã trở nên thường trực như hơi thở mất rồi.

- Mày cũng giỏi che đậy cảm xúc đấy. Thế nó có nhận ra tình cảm của mày không?

- Tao nghĩ là nó cảm nhận được. Nhưng nó lại cứ tỉnh như ruồi, chẳng thể hiện ra, nên tao càng không dám nói.

- Mày không nói làm sao biết được nó đối với mày là như thế nào chứ?

- Mày cũng nghĩ là tao nên nói ra hả?

- Thà hôn em một lần rồi bị tát, còn hơn suốt đời nhìn thẳng khác hôn em. Dám yêu thì phải dám mạnh dạn tỏ tình chứ.

- OK. Tao sẽ nói lại với Tuấn những lời này.

- Mày dám? Đến lúc đó chính mày cũng bị tát.

- Con lạy mẹ, con không dám!

Chuẩn bị cho ngày khai giảng sinh viên khóa mới, khoa của Vân Nhi cũng tham gia một tiết mục. Nằm trong dàn hợp xướng 60 người, Vân Nhi có thể cất cao tiếng hát mà không sợ người ta nghe thấy. Thù thật, Vân Nhi chưa bao giờ tự tin với giọng hát của mình. Chỉ vì năm thứ hai Đại học, quá khát khao thể hiện mỗi tình cảm của mình, cô tham gia độc tấu organ bài Right here waiting for you, ảo tưởng có thể lay động được người đó, vậy là bị nhảm vào đội văn nghệ của khoa từ ngày đó luôn.

Anh Tuấn mời cô đến dự lễ khai giảng, cô bảo có chút việc riêng nên không tham dự được, cậu có vẻ thất vọng lắm. Cũng đúng thôi, cậu là thủ khoa của khoa toán, được ngồi ở hàng ghế danh dự, tất nhiên là muốn cô nhìn thấy phút đăng quang của cậu rồi. Chỉ là cậu không biết, cô sẽ đứng ở bục cao hơn nhìn về cậu, lúc đó cậu cũng nhìn thấy cô, sẽ biết cô không vô tâm như thế.

Tiết mục hợp xướng Bác Hồ một tình yêu bao la từng được biểu diễn trong ngày kỉ niệm sinh nhật Bác, thể hiện rất hoành tráng và được thầy cô cùng các bạn sinh viên đón nhận nồng nhiệt. Thế nên, trong lễ khai giảng, tiết mục này được đưa lên đầu tiên. Vân Nhi đáng người nhỏ nhắn nên được ưu ái đứng ở phía trước. Cô không khó gì nhìn thấy Anh Tuấn ngồi ở hàng ghế thứ hai, sau hàng ghế dành cho đại biểu. Cậu phát hiện ra cô, tỏ vẻ bất ngờ và vui thích. Đôi mắt cậu nhìn cô, rực rỡ và xúc động. Vân Nhi thoáng bối rối, có chút không được tự nhiên. Tiết mục kéo dài 5 phút mà cô cảm giác như bị chôn chân đến 5 tiếng đồng hồ. Vừa ra khỏi cánh gà, Vân Nhi nhận được tin nhắn: "Chị ở lại chụp hình chung với em nhé!"

Vân Nhi không biết được trên mặt cô đang là loại biểu cảm gì. Đọc xong tin nhắn, cô cứ như kẻ cấp sợ bị bắt gặp. Đám bạn hồ yêu của cô đang ở đây cả, nhìn thấy cô chụp hình chung với con trai năm nhất liệu có làm nên một trận trời long đất lở? Cô không muốn ai đó bị trêu là phi công trẻ thích lái máy bay bà già, là trẻ con thích chơi đồ cổ. Chỉ mong tháng ngày về sau sóng yên biển lặng. Cô trả lời tin nhắn của cậu: "Xin lỗi! Chị có việc nên phải đi rồi. Chúc em một năm học mới thành công."

Cổng sau nhà trọ của Vân Nhi cách căn phòng Anh Tuấn và Quang Công thuê ở có một căn nhà. Các cậu ở tầng hai, đứng từ cửa sổ nhìn ra có thể nhìn thấy khoảng sân nhà trọ Vân Nhi. Khi phát hiện ra điều này, Anh Tuấn rất hứng khởi. Nhìn thấy cô vừa dắt xe ra sân, cậu liền điện cho cô:

- Chị Nhi cho em đi nhờ xe với, xe em bị thùng xăm rồi.

Tất nhiên là với một lí do như thế, Vân Nhi chẳng có lí do gì để từ chối. ở trường cô, sáng thứ hai nữ sinh mang áo dài, nam sơ vin, thắt caravat. Đồng phục đẹp như thế nên trên đường đi chẳng tránh khỏi những ánh nhìn. Đi một mình thì cô luôn cảm thấy tự tin. Bỗng dưng hôm nay ngồi chung xe với người ta cô lại thấy ngại. Đã vậy, Anh Tuấn còn trêu cô:

- Con đường này bằng lăng nở đẹp quá, hay là em hái một cành bỏ vào giỏ xe cho nó lãng mạn chị nhé?

- Thôi, xin cậu, đi nhanh kẻo muộn học bây giờ.

Đến cổng trường, mấy cô bạn cùng lớp nhìn thấy cậu đèo cô, nháy mắt trêu cô vài câu, cô giận dỗi bảo cậu: "Sau này không cho cậu đi chung nữa". Rồi cô xách cặp đi thẳng một mạch lên lớp, bỏ lại cậu sau lưng, ngoác ngác chẳng hiểu mô tê gì.

Vân Nhi sang phòng lão Mập chơi. Anh Tuấn đi vắng. Cô nhìn thấy mấy quyển sách dạy thổi kèn harmonica được mượn ở trung tâm học liệu. Lão Mập nói với cô: "Tuấn rất có đam mê, mày hãy giúp nó một lần này đi". Vân Nhi trầm ngâm, không đáp.

Chiều hôm ấy, Vân Nhi đến tiệm nhạc cụ Tân Châu, chọn lấy một cây harmonica ưng ý nhất. Cô hẹn gặp Anh Tuấn:

- Tặng cho em này!

Anh Tuấn cầm cây kèn trên tay, mừng rỡ:

- Đa tạ sư phụ.

- Chị vẫn là không muốn nhận đệ tử. Em đừng có gọi như vậy nữa.

- Em vẫn sẽ gọi như vậy, cho đến khi chị chịu nhận em. Chị sẽ dạy cho em chứ?

- Chị không rành lắm về thể loại này, chị biết bao nhiêu thì chỉ em bấy nhiêu thôi.

- Đồ nhi cũng chỉ cần bấy nhiêu thôi. Cảm ơn sư phụ.

Từ hôm đó, cứ chiều chiều, Vân Nhi lại nghe tiếng harmonica vang lên từ xóm trọ bên cạnh. Có hôm đến 10 giờ đêm Anh Tuấn lại lấy kèn ra thổi. Vân Nhi cảm thấy mình đã trở thành một tên tội đồ khi nhận lời giúp cậu. Cô nhắn tin cho cậu:

- Em không định cho người ta ngủ hả? Học bài xong thì nghỉ sớm đi.

Chuông báo tin nhắn vang lên, trên màn hình điện thoại Vân Nhi hiện lên ba chữ: "Nhớ sư phụ!"

- Đồ nhi không được nhớ sư phụ. Ngủ đi. Không được nhắn lại.

Một mùa Giáng sinh nữa lại đến. Giáng sinh năm nay, ngoài lão Mập và Xuka còn có thêm đồ nhi Anh Tuấn kè kè bên Vân Nhi. Đây là năm đầu tiên Anh Tuấn đón Giáng sinh xa nhà. Cậu nhìn đoàn người kéo nhau vào nhà thờ, cũng muốn vào xem trong đó có gì hay nhưng vào những dịp này, nhà thờ quá đông, không cho người lương vào. Xuka và lão Mập giờ đã thành một đôi, nên cứ hay gán ghép sư đồ Vân Nhi, chắc là do cắn rứt lương tâm khi bỏ rơi con bạn chí cốt đây mà. Thấy Anh Tuấn chốc chốc lại nhìn vào nhà thờ, Vân Nhi hỏi:

- Muốn vào trong xem không?

- Muốn chứ, nhưng sao vào được?

- Lão nương sẽ dẫn mọi người vào.

Vân Nhi đến gặp bác giữ cổng, năn nỉ:

- Bác ơi, con trọ ở giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, hôm nay con đi chung với bạn, bác cho con dẫn bạn vào chung bác nhé?

- Ở giáo xứ này à? Vậy có thuộc kinh Kính Mừng không, đọc nghe xem.

- Bác cứ đùa con, 3 tuổi con đã thuộc rồi đấy. Kính mừng Maria đầy ơn phước, Đức Chúa Trời ở cùng Bà. Bà có phước lạ hơn mọi người nữ và Giêsu con lòng bà gồm phước lạ. Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng con - là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử.

- Được rồi, bọn cháu vào đi.

- Cảm ơn bác nhiều ạ!

Anh Tuấn này giờ đứng sau lưng Vân Nhi, nghe sư phụ nói chuyện mà há hốc mồm.

- Sư phụ đâu phải người Công giáo, sao mấy thứ này cũng biết hay vậy?

- Thứ gì lão nương muốn biết tất sẽ biết thôi.

- Sư phụ siêu thế!

- Mà nói dối siêu đỉnh đây! – Lão Mập thêm vào.

- Để cứu rồi linh hồn chúng mày, lão nương đây tự nguyện nói dối thêm nhiều lần nữa.

Đêm hôm ấy, lần đầu tiên đám bạn Vân Nhi được xem Chúa giáng sinh, được tham gia vào nghi thức thánh lễ. Lần đầu tiên họ thành tâm cầu nguyện trước Chúa. Và Anh Tuấn đã tình ý phát hiện ra bài Silent night được nghe sư phụ thổi lần đầu tiên ấy cũng chính là bài thánh ca Đêm thánh vô cùng. Cậu ngược nhìn sang Vân Nhi, trông cô thật nhỏ bé và thánh thiện. Cậu chỉ muốn được mãi ở gần cô như bây giờ, để suốt đời bảo vệ và che chở cho cô.

- Sư phụ, đồ nhi có một thỉnh cầu.

- Nhóc nói đi.

- Sư phụ có thể viết giúp đồ nhi một câu chuyện được không? Đồ nhi muốn giành một suất học bổng, nhưng người ta yêu cầu ngoài kết quả học tập còn phải viết một câu chuyện nữa, nhưng viết lách không phải là khả năng của đồ nhi.

- Để sư phụ viết giúp cho. Nếu giành được học bổng, chỉ cho sư phụ 80% là được.

- Sư phụ quá đáng!

Vậy là Vân Nhi viết giúp cho Anh Tuấn một câu chuyện từ sự trải nghiệm thực tế của mình. Qua câu chuyện đó, Anh Tuấn càng cảm phục sư phụ mình khi dành khá nhiều thời gian cho các công tác xã hội. Lần đầu tiên cậu biết về nghĩa trang phôi thai nhi, biết rằng ở con đường không xa nơi cậu ở có một ngôi nhà tình thương dành cho những người HIV giai đoạn cuối, biết rằng những đứa trẻ bị bại não thường không sống qua tuổi 15, rằng trẻ khuyết tật hay mồ côi thì cũng đều khao khát được yêu thương, được quan tâm và chia sẻ. Cậu bất ngờ khi sư phụ hoạt động thiện nguyện cùng với những người bạn trong một cộng đoàn Công giáo. Chả trách đêm Giáng sinh khi bác giữ cổng hỏi đến kinh Kính mừng cô lại đọc vanh vách như vậy. Thế giới của Vân Nhi quả là một sự hấp dẫn đối với cậu.

Đạo này Anh Tuấn thật khó để gặp được sư phụ. Cậu cảm giác như cậu càng cố gắng xích lại gần cô thì cô lại càng rời xa cậu. Cậu về quê mấy ngày lễ, mang theo cả một thùng bơ, ấy vậy mà chẳng thấy cô chạy qua đòi quà như mọi khi. Về sầu não của cậu khiến cho Quang Công nảy ra ý tưởng tình quái: "Mày để tao gọi nó qua cho".

Vân Nhi còn đang cắn bút với mấy bài toán cao cấp thì nghe điện thoại đổ chuông. Nhìn cái mặt béo ục ịch của lão Mập hiện lên màn hình, cô chỉ muốn gõ cho một phát. Gã mà gọi cho cô thì thể nào cũng có chuyện.

- Tuấn bị đụng xe, chảy máu ở chân mà nó chẳng chịu đi bệnh viện. Mà sang đây, mang cho tao băng bông và oxi già luôn nhé!

Vân Nhi lấy luôn chai lớn oxi già cùng băng gạc chạy nhanh sang phòng lão Mập.

- Anh Tuấn đâu?

Vừa lúc ấy Anh Tuấn đi từ ngoài vào.

- Em bị sao thế?

- Cũng không có gì đâu chị.

- Cho chị xem vết thương nào?

- Em có bị thương đâu!

Vân Nhi nhìn sang lão Mập. Cô đến trước mặt cậu, đặt chai oxi già lên bàn:

- Mà uống hết đi. Đùa quá đáng!

- Cũng chỉ tại mà tránh mặt Anh Tuấn. Nó mang quà lên cho mà không biết làm sao đưa.

- Tao tránh mặt hồi nào chứ. Chỉ tại dạo này gặp môn học búa, không phải sở trường của tao nên chẳng còn thời gian mà rong chơi nữa.

- Môn gì?

- Toán cao cấp.

- Hai thiên tài toán học đang ngồi ở đây. Mà đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn.

- Vậy giải thử bài này xem.

Vân Nhi mở bài toán trên màn hình điện thoại. Hai cái đầu toán học chụm lại xem rồi cùng hỏi:

- Đây là toán tiểu học thật không vậy?

- Sao còn khó hơn cả toán trung học vậy?

Lão Mập hí hoáy một lúc thì tìm ra được đáp số. Vân Nhi xem qua rồi bảo:

- Vấn đề ở chỗ là giải cho học sinh tiểu học hiểu được. Ở tiểu học không có dùng căn bậc hai, không có dùng giá trị tuyệt đối, không có bình phương lập phương gì sất, nên không dùng cách này được.

- Thế thì dùng cách gì?

- Đang tìm cách thì mà gọi điện phá, chưa tìm ra.

- Qua đây rồi, ở lại ăn cơm đi.

- Để xem có món gì ngon không đã.

- Canh rau muống.

- Tầm thường.

- Không tầm thường chút nào. Anh Tuấn nấu, thử đi, cứ gọi là ngậm mà nghe.

Vân Nhi thử một chút nước canh:

- Sao chua thế?

- Có bỏ chanh mà chị. - Anh Tuấn giải thích.

-Sao lại vắt chanh vào? Ở chỗ em người ta thích ăn như vậy hả?

- Không có. Tại hôm trước em thấy Quang Công cũng vắt chanh vào nước canh mà.

- Hôm trước tao luộc rau, vắt chanh vào nước luộc làm canh. Hôm nay nó nấu canh, cũng bắt chước cho chanh vào. Vậy đó. – Lão Mập nói.

- Thán phục! Thán phục! – Vân Nhi bật cười khanh khách.

- Hay hôm nào sư phụ qua đây nấu vài món cho đồ nhi học hỏi đi, đảm bảo nấu ăn lên tay liền.

- Đồ nhi đừng có ý định lạm dụng tài nguyên. Thôi, sư phụ về đây.

- Sư phụ lấy bơ này.

- Lấy nhiều một chút nhé! Lấy ít sợ người ta buồn, nghĩ mình xa cách.

- Cảm ơn đồ nhi nhé! Lão nương đi đây – Vân Nhi nhận lấy túi bơ, trở về phòng trọ.

Đồ nhi Anh Tuấn hẹn Vân Nhi sư phụ tối thứ bảy gặp nhau ở phố đi bộ trước trường Sư phạm, Vân Nhi cảm giác lời hẹn này thật khác thường. "Cậu ta còn son, mình cũng còn son, đi chung với nhau đến những nơi đó có khác gì đang hò hẹn. Lẽ nào cậu ta muốn hẹn hò với mình thật?" Vân Nhi chỉ muốn mối quan hệ giữa hai người mãi như bây giờ thôi, thật sự không muốn tiến xa hơn. Cô thích cái cảm giác được người ta quan tâm, ái mộ, nhưng khi họ tỏ tình thì cô chạy mất dép. Có lẽ là cô mắc chứng sợ yêu, nhưng không hiểu vì sao lại như vậy. Cô chỉ mong hôm ấy trời mưa để có một cái cớ thoái thác. Và hôm ấy trời thương Vân Nhi thật, mưa rất to. Cô hồ hởi cầm điện thoại nhắn cho Anh Tuấn để báo cho cậu biết cô sẽ không đến. Nhưng chạy trời không khỏi nắng. Tối hôm ấy Anh Tuấn cũng nhắn tin thổ lộ tình cảm của mình:

- Chị ơi, nhóc chết chị rồi đó!

Vân Nhi ngẩn người, không biết nên cười hay nên khóc.

- Nhóc thích chị, lâu lắm rồi.

- Đồ nhi sao lại thích sư phụ được chứ?

- Tại sao lại không?

- Sư phụ sắp tốt nghiệp rồi, không muốn vướng bận chuyện yêu đương đâu.

- Vậy đồ nhi sẽ đợi đến lúc sư phụ tốt nghiệp.

- Như thế lại càng không được. Bởi vì nhóc nhỏ tuổi hơn ta. Nếu thời gian là những bước chân, khi nhóc bước thêm một bước về phía ta thì ta lại bước thêm một bước về phía trước. Giữa chúng ta, vốn dĩ là sai thời điểm.

- Chỉ cần sư phụ quay người lại, chẳng phải mỗi bước của sư phụ và mỗi bước của nhóc sẽ khiến chúng ta xích lại gần nhau hơn sao?

- Tình cảm ta dành cho nhóc không đủ để khiến ta quay người lại. Theo đuổi ta, nhóc sẽ rất khổ sở đấy. Nếu có một ngày nhóc khiến ta thích ngược trở lại, lúc đó đảm bảo nhóc sẽ càng khổ khổ hơn nhiều. Thế nên, đồ nhi, đừng thích ta.

- Chỉ cần được ở cạnh sư phụ, khổ khổ thế nào đồ nhi cũng chịu được hết. Đồ nhi sẽ đợi, đợi đến ngày sư phụ hồi tâm chuyển ý.

Sáng hôm sau, Anh Tuấn lại nhờ Vân nhi cho quá giang lên trường. Cô nhìn cậu mấy giây rồi khẽ nói:

- Chị biết xe của nhóc không có thùng xăng hay đứt xích gì đâu nhé!

Anh Tuấn cười lém lỉnh:

- Chỉ là nhóc muốn được khổ khổ đưa sư phụ đi học mỗi ngày.

Anh Tuấn lại đèo Vân Nhi qua những con đường quen thuộc dẫn đến ngôi trường xinh đẹp bên dòng Hương. Vân Nhi nói khẽ, đủ cho ai đó vừa nghe thấy:

- Đồ nhi, hãy thích sư phụ bình yên thôi nhé! Sư phụ...mắc chứng sợ yêu.

Anh Tuấn mỉm cười hạnh phúc. Cậu có biết phía sau lưng Vân Nhi gục đầu vào lưng cậu, giấu đi gương mặt đỏ ửng? Trên những tán cây, chồi non rực rỡ dưới ánh ban mai. Phải chăng mùa xuân đang về?